SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (drugi senat)
z dne 26. aprila 2005*

V združenih zadevah T-110/03, T-150/03 in T-405/03,

Jose Maria Sison, stanujoč v Utrechtu (Nizozemska), ki ga zastopajo J. Fermon, A. Comte, H. Schultz in D. Gurses, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopajo M. Vitsentzatos, M. Bauer in M. Bishop, zastopniki,

tožena stranka,

zaradi razglasitve ničnosti treh odločb Sveta z dne 21. januarja, 27. februarja in 2. oktobra 2003 o zavrnitvi dostopa do dokumentov, ki se nanašajo na sklepe Sveta 2002/848/ES, 2002/974/ES in 2003/480/ES z dne 28. oktobra 2002, 12. decembra 2002 oziroma 27. junija 2003 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi sklepov 2002/460/ES, 2002/848/ES oziroma 2002/974/ES,

* Jezik postopka: angleščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI (drugi senat),

v sestavi J. Pirrung, predsednik, N. J. Forwood in S. Papasavvas, sodnika,

sodni tajnik: J. Plingers, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 17. novembra 2004

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir in dejansko stanje

1 V členu 4 Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, str. 43) je določeno:

„Izjeme

1. Institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo:

a) javnega interesa, kar zadeva:

— javno varnost,

— [...]

— mednarodne odnose,

[...]

2. Institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo:

— [...]

— sodnih postopkov in pravnih nasvetov,

— [...]

razen če ne prevlada javni interes za razkritje.

[...]“

2 Svet Evropske unije je 28. oktobra 2002 sprejel Sklep 2002/848/ES o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in

subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi Sklepa 2002/460/ES (UL L 295, str. 12). S tem sklepom je bila tožeča stranka uvrščena na seznam oseb, katerih sredstva in finančno premoženje se zamrznejo v skladu s to uredbo (v nadaljevanju: sporni seznam). Ta seznam je bil posodobljen s Sklepom Sveta 2002/974/ES z dne 12. decembra 2002 (UL L 337, str. 85) in Sklepom Sveta 2003/480/ES z dne 27. junija 2003 (UL L 160, str. 81), s katerima je bil vsakokrat razveljavljen predhodni sklep in določen nov seznam. Ime tožeče stranke je vsakokrat ostalo na tem seznamu.

3 V skladu z Uredbo št. 1049/2001 je tožeča stranka s potrdilno prošnjo z dne 11. decembra 2002 zahtevala dostop do dokumentov, na podlagi katerih je Svet sprejel Sklep 2002/848, in navedbo imen držav, ki so v zvezi s tem predložile določene dokumente. Tožeča stranka je s potrdilno prošnjo z dne 3. februarja 2003 zahtevala dostop do vseh novih dokumentov, na podlagi katerih je Svet sprejel Sklep 2002/974, s katerim je ostala na spornem seznamu, in navedbo imen držav, ki so v zvezi s tem predložile določene dokumente. S potrdilno prošnjo z dne 5. septembra 2003 je tožeča stranka posebej zahtevala dostop do zapisnika Odbora stalnih predstavnikov (Coreper) 11 311/03 EXT 1 CRS/CRP, ki se nanaša na Sklep 2003/480, kakor tudi do vseh dokumentov, ki so bili predloženi Svetu pred sprejetjem Sklepa 2003/480 in so bili podlaga za njeno vključitev na sporni seznam in ohranitev na njem.

4 Svet je vse te prošnje za dostop, tudi delen, zavrnil s potrdilnimi odločbami z dne 21. januarja, 27. februarja in 2. oktobra 2003 (v nadaljevanju: prva zavrnilna odločba, druga zavrnilna odločba oziroma tretja zavrnilna odločba).

5 V zvezi s prvo in drugo zavrnilno odločbo je Svet navedel, da so bile informacije, na podlagi katerih so bili sprejeti sklepi, ki vsebujejo sporni seznam, navedene v povzetkih zapisnikov Coreperja z dne 23. oktobra 2002 (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) in 4. decembra 2002 (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51) z oznako „CONFIDENTIEL EU".

6 Svet je zavrnil dostop do teh zapisnikov na podlagi člena 4(1)(a), prva in tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001. Po eni strani je poudaril, da bi „razkritje [teh zapisnikov] in informacij, ki jih imajo organi držav članic, ki se bojujejo proti terorizmu, omogočilo osebam, skupinam in subjektom, na katere se te informacije nanašajo, da škodijo dejavnostim teh organov in resno ogrozijo javni interes, kar zadeva javno varnost". Po drugi strani bi po mnenju Sveta „razkritje zadevnih informacij oslabilo varstvo javnega interesa, kar zadeva mednarodne odnose, ker so v sprejete ukrepe za boj proti terorizmu vključeni tudi organi tretjih držav". Svet je zavrnil odobritev delnega dostopa do teh informacij zato, ker so „v celoti zajete v prej navedenih izjemah". Poleg tega je Svet zavrnil navedbo imen držav, ki so dale upoštevne informacije, in poudaril, da „po posvetovanju v skladu s členom 9(3) Uredbe št. 1049/2001 organ[i], ki [je] [so] zadevne informacije ustvaril[i], nasprotuje[jo] razkritju zahtevanih informacij".

7 V zvezi s tretjo zavrnilno odločbo je Svet najprej navedel, da se prošnja tožeče stranke nanaša na isti dokument, za katerega je dobila zavrnitev s prvo zavrnilno odločbo. Svet je potrdil prvo zavrnilno odločbo in dodal, da je zaradi izjeme v zvezi

s sodnimi postopki (člen 4(2), druga alinea, Uredbe št. 1049/2001) prav tako treba zavrniti dostop do zapisnika 13 441/02. Svet je nato priznal, da je v zvezi s Sklepom 2003/480 po pomoti kot upoštevnega navedel zapisnik 11 311/03. V zvezi s tem je pojasnil, da ni prejel drugih informacij ali dokumentov, ki bi upravičevali razveljavitev Sklepa 2002/848 v tistem delu, ki se nanaša na tožečo stranko.

8 Tožeča stranka je vložila tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa 2002/974, vpisano v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje pod številko T-47/03.

Postopek in predlogi strank

9 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila tožbe zoper prvo, drugo in tretjo zavrnilno odločbo, in sicer 24. marca 2003 (v zadevi T-110/03), 30. aprila 2003 (v zadevi T-150/03) in 12. decembra 2003 (v zadevi T-405/03).

10 S sklepoma predsednika drugega senata Sodišča prve stopnje z dne 5. decembra 2003 in 27. aprila 2004 so bile zadeve T-110/03, T-150/03 in T-405/03 združene za namen pisnega postopka, ustnega postopka in izdaje sodbe v skladu s členom 50 Poslovnika Sodišča prve stopnje.

11 Tožeča stranka predlaga, naj Sodišče prve stopnje:

— razglasi ničnost prve (zadeva T-110/03), druge (zadeva T-150/03) in tretje (zadeva T-405/03) odločbe o zavrnitvi dostopa;

— naloži Svetu plačilo stroškov postopka.

12 Svet predlaga, naj Sodišče prve stopnje:

— tožbe zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov postopka.

Pravo

1. *Obseg tožb*

13 Sodišče prve stopnje najprej ugotavlja, da je Svet v prvi in drugi zavrnilni odločbi (zadevi T-110/03 in T-150/03), prvič, v celoti zavrnil dostop do zapisnikov 13 441/02

in 15 191/02, ki se nanašata na sprejetje Sklepov 2002/848 in 2002/974, na podlagi izjem v zvezi z javnim interesom iz člena 4(1)(a), prva in tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001. Drugič, Svet je zavrnil navedbo imen držav, ki so mu predložile dokumente v zvezi s sprejetjem Sklepov 2002/848 in 2002/974, na podlagi člena 9(3) te uredbe, ki se nanaša na ravnanje z dokumenti občutljive narave.

14 Sodišče prve stopnje prav tako ugotavlja, da je Svet v tretji zavrnilni odločbi (zadeva T-405/03) prvenstveno navedel, da od sprejetja Sklepa 2002/848 ni prejel nobenega novega dokumenta o tožeči stranki, torej nobenih drugih dokumentov razen dokumentov, do katerih ji je bil zavrnjen dostop v prvi zavrnilni odločbi.

15 Prvič, tožeča stranka s tožbenim razlogom kršitve obveznosti obrazložitve trdi, da je obrazložitev odločb o zavrnitvi dostopa v nasprotju s trditvijo Sveta v zadevi T-47/03, po kateri naj bi vključitev tožeče stranke na sporni seznam temeljila na javnem dokumentu, to je na odločbi Rechtseenheidskamer Arrondissement-srechtbank te 's-Gravenhage (Nizozemska) z dne 11. septembra 1997, priloženi odgovoru Sveta na tožbo v zadevi T-47/03.

16 Pomanjkanje obrazložitve, ki ga zatrjuje tožeča stranka, predstavlja pravzaprav vsebinski očitek. Neobrazložitev odločbe z dne 11. septembra 1997 v zavrnilnih odločbah je le posledica morebitne nepravilne uporabe prava v zvezi z okoliščino, da Svet ni dal dovoljenja za dostop do odločbe z dne 11. septembra 1997.

17 Vendar o tej morebitni nepravilni uporabi prava v zvezi z Uredbo št. 1049/2001 ni treba oziroma ni več treba odločati, ker je nesporno, da tožeča stranka ima odločbo z dne 11. septembra 1997 (v tem smislu glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 25. junija 2002 v zadevi British American Tobacco (Investments) proti Komisiji, T-311/00, Recueil, str. II-2781, točka 45).

18 Drugič, v zadevi T-405/03 tožeča stranka vztraja, še vedno v okviru tožbenega razloga kršitve obveznosti obrazložitve, da je tretja zavrnilna odločba v nasprotju z drugo zavrnilno odločbo. Tako naj bi bilo v tretji zavrnilni odločbi navedeno, da po sprejetju Sklepa 2002/848 v zvezi s tožečo stranko ni bilo nobenega novega dokumenta, medtem ko naj bi bili v drugi zavrnilni odločbi kot upoštevni navedeni zapisnik 15 191/02 v zvezi s Sklepom 2002/974 in nekateri dokumenti, ki so jih predložile različne države.

19 Svet v pisnih navedbah dopušča, da je druga zavrnilna odločba napačna v delu, v katerem navaja obstoj upoštevnih dokumentov. Sklep 2002/974 naj bi bil sprejet, kar zadeva tožečo stranko, že ob upoštevanju dokumentov, ki so bili razlog za sprejetje prejšnjega sklepa, to je Sklepa 2002/848. Zapisnik 15 191/02 naj torej ne bi vseboval nobene nove informacije o tožeči stranki.

20 Na obravnavi je tožeča stranka izjavila, da zahteva dostop do dokumentov le v tistem delu, v katerem se nanašajo nanjo. Ta izjava je bila zabeležena v zapisniku obravnave.

21 Sodišče prve stopnje poudarja, da ob sprejetju druge in tretje zavrnilne odločbe ni bilo neskladja med tema odločbama. Drugo prošnjo tožeče stranke za dostop bi bilo

tedaj zelo mogoče razumeti kot prošnjo za dostop do vseh novih dokumentov, ki so bili podlaga za sprejetje Sklepa 2002/974, torej vključno z dokumenti, ki se niso nanašali na tožečo stranko, kakršen je na primer po mnenju Sveta zapisnik 15 191/02. Poleg tega se Uredba št. 1049/2001 ne nanaša le na dostop do dokumentov, ki se nanašajo na prosilca, temveč vzpostavlja sistem dostopa, ki je lahko neodvisen od te okoliščine. Iz tega sledi, da je Svet navedeni prošnji veljavno pripisal tako vsebino. Nasprotno pa je tretjo prošnjo tožeče stranke za dostop v njenem glavnem delu mogoče razumeti tako, kot da zadeva le dokumente, ki se nanašajo na tožečo stranko. Iz tega sledi, da je bilo na različne prošnje mogoče veljavno dati različne odgovore.

22 Ob upoštevanju izjave tožeče stranke na obravnavi Sodišče prve stopnje meni, da tožeča stranka prosi za dostop do zapisnika 15 191/02 in za navedbo imen držav, ki so predložile dokumente v zvezi s sprejetjem Sklepa 2002/974, le v delu, v katerem se ti dokumenti nanašajo nanjo.

23 Iz tega v zadevi T-150/03 sledi, da je okvir spora odvisen od vprašanja, ali se dokumenti ali nove informacije, do katerih je bil tožeči stranki zavrnjen dostop z drugo zavrnilno odločbo, nanašajo nanjo ali ne. Tako vprašanje je treba nujno rešiti s preizkusom utemeljenosti tretje zavrnilne odločbe, v skladu s katero ni nobenega novega dokumenta, ki bi se nanašal na tožečo stranko, razen dokumentov, za katere je bil tožeči stranki zavrnjen dostop s prvo zavrnilno odločbo.

24 Sodišče prve stopnje poleg tega ugotavlja, da v zadevi T-405/03 tožeča stranka ne izpodbija posredne zavrnitve dostopa do zapisnika 11 311/03, čeprav ga je izrecno zahtevala v predlogih tretje potrdilne prošnje za dostop. Dostop do tega zapisnika torej ni predmet spora.

25 Tretjič, v zadevi T-405/03 tožeča stranka Svetu očita, da ni podrobno odgovoril na njene trditve v zvezi z izjemami glede dostopa do dokumentov, da se je napačno skliceval na izjeme glede dostopa do dokumentov, zlasti na izjemo v zvezi s pravnimi postopki, kar zadeva zapisnik 13 441/02, in da je zavrnil delni dostop do tega dokumenta.

26 Sodišče prve stopnje v zvezi s tem poudarja, da tretja zavrnilna odločba izključno potrjuje zavrnitev dostopa do zapisnika 13 441/02, do katerega je bil dostop zavrnjen že s prvo zavrnilno odločbo. Iz tega sledi, da je tožba, vložena v zadevi T-405/03, v delu, v katerem se nanaša na zapisnik 13 441/02, nedopustna (v zvezi s tem glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 25. oktobra 2001 v zadevi Métropole télévision M6 proti Komisiji, T-354/00, Recueil, str. II-3177, točki 34 in 35, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 11. junija 2002 v zadevi AICS proti Parlamentu, T-365/00, Recueil, str. II-2719, točka 30).

27 Posledično se spor v zadevi T-110/03 omejuje na zavrnitev dostopa do zapisnika 13 441/02 in zavrnitev navedbe imen določenih držav, ki so predložile dokumente, ki se nanašajo na sprejetje Sklepa 2002/848. Spor v zadevi T-405/03 se omejuje na vprašanje, ali je Svet poleg dokumentov, ki jih je imel na voljo za sprejetje Sklepa 2002/848, imel na voljo nove dokumente v zvezi s tožečo stranko. Spor v zadevi T-150/03 je odvisen od vprašanja, ali se zapisnik 15 191/02 in dokumenti, ki so jih predložile določene države v zvezi s sprejetjem Sklepa 2002/974, nanašajo na tožečo stranko.

2. *Tožba v zadevi T-405/03*

28 V tretji zavrnilni odločbi je Svet v bistvu navedel, da ni nobenega novega dokumenta, ki bi se nanašal na tožečo stranko, razen dokumentov in informacij, do katerih ji je bil dostop zavrnjen s prvo zavrnilno odločbo.

29 V skladu z ustaljeno sodno prakso se za vsako izjavo institucij o neobstoju zahtevanih dokumentov domneva, da je zakonita. Za tako izjavo zato velja domneva resničnosti. Kljub temu gre le za domnevo, ki jo tožeča stranka lahko izpodbija z vsemi sredstvi, na podlagi upoštevnih in skladnih dokazil (v zvezi s tem glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 12. oktobra 2000 v zadevi JT's Corporation proti Komisiji, T-123/99, Recueil, str. II-3269, točka 58, in zgoraj v točki 17 navedeno sodbo British American Tobacco (Investments) proti Komisiji, točka 35).

30 Edina dokazila tožeče stranke v zvezi s tem izhajajo po eni strani iz obveznosti Sveta, da ponovno preizkusi njen primer ob vsakem novem sklepu, s katerim tožeča stranka ostaja na spornem seznamu, in po drugi strani iz nasprotja med drugo in tretjo zavrnilno odločbo.

31 Po eni strani, kot je Sodišče prve stopnje ugotovilo v točki 21 zgoraj, neskladja med drugo in tretjo zavrnilno odločbo ni. To kljub temu ne preprečuje Svetu, da z vidika svojega novega razumevanja prošnje tožeče stranke, kakršno se je potrdilo na obravnavi, vztraja, da odgovor, ki je bil dan v tretji zavrnilni odločbi, velja tudi za drugo prošnjo tožeče stranke za dostop, kot je bila naknadno razložena. Taka sprememba stališča Sveta ne škoduje tožeči stranki, ker je ta potrdila tak obseg svoje prošnje. Taka sprememba torej ni niti dokazilo, ki bi kazalo na obstoj dokumentov, ki se nanašajo na tožečo stranko in so v zvezi s Sklepom 2003/480, niti pomanjkanje obrazložitve, ki bi vplivalo na tretjo zavrnilno odločbo.

32 Po drugi strani je v tretji zavrnilni odločbi pojasnjeno, prvič, da je bila navedba, da zapisnik 11 311/03 vsebuje elemente, ki so bili podlaga za sprejetje Sklepa 2003/480, kar zadeva tožečo stranko, zmotna (točka 3), in, drugič, da Svet ni prejel nobenega novega dokumenta, ki bi upravičeval razveljavitev Sklepa 2002/848, kar zadeva tožečo stranko (točka 4). Iz tega sledi, da Svet zatrjuje, da je sprejel Sklep 2003/480, s katerim je tožeča stranka ostala na spornem seznamu, ne da bi upošteval nove

dokumente v zvezi z njo. Morebitna obveznost Sveta, da za vsak nov sklep ponovno preizkusi primer tožeče stranke, ni zadostno dokazilo, ki bi pričalo o tem, da je Svet preučil nove dokumente, ki se nanašajo na tožečo stranko. Treba je še opozoriti, da vprašanje, ali je Svet v danih okoliščinah lahko pravno veljavno sprejel Sklep 2003/480, ne zadeva tega spora, ki se nanaša na dostop do dokumentov.

33 Iz tega sledi, da je treba – zaradi pomanjkanja upoštevnih in skladnih dokazil za nasprotno trditev – izjavo Sveta, v skladu s katero Svet od sprejetja Sklepa 2002/848 ni upošteval nobenega novega dokumenta, ki bi se nanašal na tožečo stranko, obravnavati kot pravilno.

34 Torej je treba ugotoviti, da je neobstoj dokumentov, ki jih je tožeča stranka zahtevala v svoji tretji prošnji za dostop, pravno zadostno ugotovljen.

35 Zato se tožba v zadevi T-405/03, v delu, ki je dopusten, zavrne kot neutemeljena.

3. *Tožba v zadevi T-150/03*

36 Kot je bilo ugotovljeno v točki 33 zgoraj, ni iz ničesar razvidno, da obstajajo novi dokumenti, ki se nanašajo na tožečo stranko, ki bi jih Svet upošteval po sprejetju Sklepa 2002/848. Poleg tega ni iz ničesar razvidno, da bi bila nova izjava Sveta – v odgovoru na tožbo, vloženo v zadevi T-405/03 –, v skladu s katero zapisnik 15 191/02 ne vsebuje „nobene nove informacije o [tožeči stranki]“, zmotna. Prvič, kot je bilo ugotovljeno v točki 21 zgoraj, novo stališče Sveta ni v nasprotju

s stališčem v drugi zavrnilni odločbi, ker ga je mogoče razložiti s tem, kako Svet sedaj razume pravilni obseg prošnje tožeče stranke. Drugič, tožeča stranka ni navedla nobenega drugega dokazila, razen tako imenovane neskladnosti, zaradi katerega bi bilo treba preizkusiti to novo navedbo Sveta.

37 Iz tega izhaja, da ni ugotovljen obstoj novih dokumentov glede tožeče stranke pri sprejetju Sklepa 2002/974, vključno z elementi iz zapisnika 15 191/02.

38 Ob upoštevanju izjave tožeče stranke na obravnavi, v skladu s katero prosi le za dostop do dokumentov, ki se nanašajo nanjo, je treba ugotoviti, da je neobstoj dokumentov, zahtevanih v zvezi s sprejetjem Sklepa 2002/974, pravno zadostno ugotovljen.

39 Ob upoštevanju izjave tožeče stranke na obravnavi prav tako ni treba preizkusiti zakonitosti druge zavrnilne odločbe glede razlogov za zavrnitev dostopa, ki so v njej navedeni.

40 Zato se tožba v zadevi T-150/03 zavrne kot neutemeljena.

4. *Tožba v zadevi T-110/03*

41 Tožeča stranka uveljavlja tri tožbene razloge, in sicer kršitev pravice do dostopa do dokumentov, kršitev obveznosti obrazložitve in kršitev splošnih pravnih načel v zvezi s pravicami obrambe. Ob upoštevanju dejstva, da so bili isti tožbeni razlogi v bistvu navedeni v zadevi T-150/03, in dejstva, da so bile zadeve združene za namene pisnega postopka in je zato nastalo pisno gradivo, ki je skupno za zadevi T-110/03 in T-150/03, je treba prav tako upoštevati trditve tožeče stranke, navedene v zadevi T-150/03.

42 Sodišče prve stopnje ugotavlja, da tretji tožbeni razlog pravzaprav predstavlja horizontalen razlog, katerega uvodne ugotovitve se ponavljajo v drugih dveh tožbenih razlogih. Torej je primerno preizkusiti tožbene razloge tožeče stranke v obratnem vrstnem redu, kot so bili predloženi.

43 Vsekakor je treba najprej odločiti o vprašanju, kakšen je v tem primeru obseg nadzora Sodišča prve stopnje.

Obseg nadzora nad zakonitostjo

44 Svet meni, da je nadzor Sodišča prve stopnje, ki se nanaša na dostop do take vrste dokumentov, kot se obravnavajo v tem primeru, omejen (sodba Sodišča prve stopnje z dne 19. julija 1999 v zadevi Hautala proti Svetu, T-14/98, Recueil, str. II-2489). Tožeča stranka zavrača to trditev z obrazložitvijo, da se obravnavane zadeve zelo razlikujejo od zadeve, v kateri je bila izrečena navedena sodba Hautala proti Svetu.

45 Sodišče prve stopnje poudarja, da dostop javnosti do dokumentov institucij predstavlja pravno načelo in da je možnost zavrnitve izjema. Zavrnilna odločba je veljavna le, če temelji na izjemah, ki jih določa člen 4 Uredbe št. 1049/2001. V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba te izjeme obravnavati in uporabljati ozko, brez škode za uporabo splošnega načela, ki ga poudarja ta uredba (glej po analogiji sodbo Sodišča prve stopnje z dne 7. februarja 2002 v zadevi Kuijer proti Svetu, T-211/00, Recueil, str. II-485, točka 55, in navedena sodna praksa).

46 Kar zadeva obseg nadzora Sodišča prve stopnje nad zakonitostjo zavrnilne odločbe, je treba opozoriti, da je Sodišče prve stopnje v sodbi Hautala proti Svetu, navedeni v točki 44 zgoraj (točka 71), in v sodbi Kuijer proti Svetu, navedeni v točki 45 zgoraj (točka 53), priznalo Svetu široko diskrecijsko pravico glede zavrnilne odločbe, ki temelji, kot v tem primeru, na varstvu javnega interesa na področju mednarodnih odnosov. V sodbi Kuijer proti Svetu, navedeni v točki 44 zgoraj, je bila instituciji taka diskrecijska pravica priznana, če je utemeljila zavrnitev dostopa z uveljavljanjem varstva javnega interesa na splošno. Na področjih, ki se nanašajo na obvezne izjeme za dostop javnosti do dokumentov iz člena 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001, imajo institucije široko diskrecijsko pravico.

47 Zato mora nadzor, ki ga izvaja Sodišče prve stopnje nad zakonitostjo zavrnilnih odločb institucij, ki zavrnejo dostop do dokumentov zaradi izjem v zvezi z javnim interesom, določenih v členu 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001, obsegati samo preverjanje upoštevanja postopkovnih pravil in obveznosti obrazložitve, pravilnosti navedenih dejstev in to, da ni očitnih napak pri presoji dejstev in zlorabe pooblastil (glej po analogiji zgoraj v točki 44 navedeno sodbo Hautala proti Svetu, točki 71 in 72, potrjena po pritožbi, in zgoraj v točki 45 navedeno sodbo Kuijer proti Svetu, točka 53).

Tretji tožbeni razlog: kršitev splošnih pravnih načel v zvezi s pravicami obrambe

Trditve strank

48 S tretjim tožbenim razlogom se tožeča stranka sklicuje na to, da je Svet kršil splošna načela prava Skupnosti iz člena 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (EKČP) in načelo sorazmernosti. Poudarja, da njena vključitev na sporni seznam ustreza obtožbi v kazenski zadevi (Evropsko sodišče za človekove pravice, sodba v zadevi Deweer z dne 27. februarja 1980, serija A, št. 35). Zavrnitev dostopa do zahtevanih dokumentov naj bi bila huda kršitev pravice do pravičnega sojenja in zlasti jamstev, ki so določena v členu 6(3) EKČP, v okviru njene tožbe za razglasitev ničnosti Sklepa 2002/974 (zadeva T-47/03). Svet naj bi kršil tudi načelo sorazmernosti, ker ni hotel priznati pravice tožeče stranke, da se seznani z razlogi, zaradi katerih je bila vključena na sporni seznam.

49 Svet meni, da trditve tožeče stranke presegajo okvir spora, ker se te zadeve ne nanašajo na zakonitost Uredbe št. 2580/2001, ki upravičuje vključitev tožeče stranke na sporni seznam. V okviru izjem iz člena 4(1) Uredbe št. 1049/2001 naj položaj prosilca ne bi bil pomemben.

Presoja Sodišča prve stopnje

50 Treba je poudariti, prvič, da so na podlagi člena 2(1) Uredbe št. 1049/2001 upravičenci do dostopa do dokumentov institucij „[v]si državljani Unije in vse fizične ali pravne osebe s prebivališčem ali statutarnim sedežem v eni od držav članic".

Iz navedenega sledi, da je namen te uredbe zagotovitev dostopa do javnih dokumentov vsem in ne le prosilcu, ki ga ti dokumenti zadevajo.

51 Drugič, izjeme glede dostopa do dokumentov, ki so določene v členu 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001, so obvezujoče. Iz tega sledi, da morajo institucije obvezno zavrniti dostop do dokumentov, na katere se nanašajo te izjeme, če je predložen dokaz za navedene okoliščine (glej po analogiji sodbi Sodišča prve stopnje z dne 5. marca 1997 v zadevi WWF UK proti Komisiji, T-105/95, Recueil, str. II-313, točka 58, in z dne 13. septembra 2000 v zadevi Denkavit Nederland proti Komisiji, T-20/99, Recueil, str. II-3011, točka 39).

52 Posebnega interesa, ki bi ga lahko uveljavljal prosilec za dostop do dokumenta, ki se nanaša nanj osebno, torej pri uporabi obveznih izjem iz člena 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001 ni mogoče upoštevati.

53 Tožeča stranka poudarja, da bi ji Svet v bistvu moral odobriti dostop do zahtevanih dokumentov, če so ti dokumenti potrebni za uresničevanje njene pravice do pravičnega sojenja v zadevi T-47/03.

54 Ker se Svet v prvi odločbi o zavrnitvi sklicuje na obvezne izjeme iz člena 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001, mu torej ni mogoče očitati, da ni upošteval morebitne posebne potrebe tožeče stranke, da dobi dokumente, za katere je zaprosila.

55 Kljub domnevi, da bi se ti dokumenti lahko izkazali kot potrebni za obrambo tožeče stranke v okviru zadeve T-47/03, kar je vprašanje, ki bi se lahko nanašalo na preizkušanje te zadnje zadeve, ta okoliščina ni odločujoča za presojo veljavnosti prve zavrnilne odločbe.

56 Zato je treba tretji tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Drugi tožbeni razlog: pomanjkanje obrazložitve

Trditve strank

57 Z drugim tožbenim razlogom tožeča stranka trdi, da je Svet podal samo kratek in tipski odgovor pri zavrnitvi dostopa zaradi varstva javnega interesa ali „pravila o izdajateljstvu" in pri zavrnitvi delnega dostopa. Svet naj pri tem ne bi navedel niti informacij, ki jih vsebuje vsak dokument, niti dokumentov, ki so jih dale določene države, niti ji ni omogočil, da bi se seznanila z utemeljitvijo teh zavrnitev, in sicer kljub zahtevam, ki izhajajo iz sodne prakse (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 17. junija 1998 v zadevi Svenska Journalistförbundet proti Svetu, T-174/95, Recueil, str. II-2289, točka 112, in z dne 6. aprila 2000 v zadevi Kuijer proti Svetu, T-188/98, Recueil, str. II-1959, točki 37 in 38). Tožeča stranka naj zato ne bi mogla razumeti razlogov, ki jih je navedel Svet, Sodišče prve stopnje pa naj jih ne bi moglo preveriti.

58 Svet najprej opozarja, da sta obrazložitvi prve in druge zavrnilne odločbe enaki, ker je vsebina v bistvu enaka v obeh primerih. Pri obrazložitvi v zvezi z javnim interesom se Svet sklicuje na člen 9(4) Uredbe št. 1049/2001, v skladu s katerim je treba za vsako odločitev o zavrnitvi dostopa do dokumenta občutljive narave navesti razloge tako, da ne škodijo interesom, ki jih ščiti člen 4. Poleg tega naj bi obrazložitev

prve in druge zavrnilne odločbe ustrezala zahtevam, ki izhajajo iz sodne prakse, zlasti glede dejanskega in pravnega okvira teh zadev. V zvezi z uporabo „pravila o izdajateljstvu" naj bi bili v zavrnilnih odločbah jasno navedeni upoštevni dokumenti. Zavrnilni odgovor izdajateljev teh dokumentov naj bi bil zadosten razlog za zavrnitev dostopa do teh dokumentov.

Presoja Sodišča prve stopnje

59 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti obrazložitev, ki se zahteva po členu 253 ES, prilagojena vrsti zadevnega akta, in mora biti iz nje jasno in nedvoumno razvidno mnenje institucije, ki je izdajateljica akta, tako da se lahko zainteresirane osebe seznanijo z razlogi za sprejeti ukrep in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor. Ne zahteva se, da mora obrazložitev opredeliti vsa pomembna dejstva in pravne elemente, saj je treba vprašanje, ali obrazložitev akta ustreza zahtevam navedenega člena, presoditi ne le glede na njegovo besedilo, temveč tudi na njegovo sobesedilo in vse pravne predpise, ki urejajo zadevno področje (glej predvsem sodbo Sodišča z dne 6. marca 2003 v zadevi Interporc proti Komisiji, C-41/00 P, Recueil, str. I-2125, točka 55, in navedena sodna praksa).

60 V zvezi s prošnjo za dostop do dokumentov je treba navesti, da mora zadevna institucija, ko tak dostop zavrne, za vsak tak primer na podlagi informacij, s katerimi razpolaga, dokazati, da za dokumente, do katerih je bil dostop zaprošen, dejansko veljajo izjeme iz Uredbe št. 1049/2001 (glej po analogiji sodbo Sodišča z dne 11. januarja 2000 v zadevi Nizozemska in Van der Wal proti Komisiji, C-174/98 P in C-189/98 P, Recueil, str. I-1, točka 24). Včasih ni mogoče navesti razlogov, zakaj je dokument upravičeno zaupen, ne da bi se razkrila njegova vsebina in zato bistveni namen izjeme ne bi bil dosežen (glej po analogiji zgoraj v točki 51 navedeno sodbo WWF UK proti Komisiji, točka 65).

61 V okviru te sodne prakse je torej institucija, ki je zavrnila dostop do dokumenta, dolžna podati obrazložitev, na podlagi katere je mogoče razumeti in preveriti, prvič, ali zahtevani dokument dejansko spada v območje izjeme, ki se uveljavlja, in, drugič, ali je varstvo v zvezi s to izjemo zares potrebno.

62 V tem primeru je glede zapisnika 13 441/02 Svet jasno navedel izjeme, s katerimi je utemeljil svojo zavrnitev, in sicer s kumulativnim sklicevanjem na člen 4(1)(a), prva in tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001. Navedel je, zakaj so te izjeme pomembne glede na zadevne dokumente, tako da se je skliceval na boj proti terorizmu in vpletenost tretjih držav. Svet je poleg tega navedel kratko obrazložitev v zvezi s potrebo po varstvu, ki jo je uveljavljal. Kar zadeva javno varnost, je zato poudaril, da bi navedba dokumentov lahko omogočila osebam, ki so navedene v teh informacijah, da ogrozijo ukrepe javnih organov. V zvezi z mednarodnimi odnosi je na kratko omenil vključenost tretjih držav v boj proti terorizmu. Kratkost te obrazložitve je dopustna glede na dejstvo, da bi navajanje dodatnih informacij, ki se nanašajo predvsem na vsebino zadevnih dokumentov, ogrozilo doseganje namena izjem, na katere se je skliceval.

63 V zvezi z zavrnitvijo delnega dostopa do teh dokumentov je Svet izrecno navedel, prvič, da je pretehtal to možnost in, drugič, razlog za zavrnitev te možnosti, to je, da so zadevni dokumenti v celoti zajeti v navedenih izjemah. Svet iz istih razlogov kot prej ni mogel natančno navesti informacij, ki jih ti dokumenti vsebujejo, ne da bi bil ogrožen namen navedenih izjem. Dejstvo, da se taka obrazložitev zdi tipska, samo po sebi ne pomeni pomanjkanja obrazložitve, ker ne preprečuje razumevanja ali preverjanja trditev, ki jih vsebuje.

64 V zvezi z navedbo držav, ki so predložile upoštevne dokumente, je treba opozoriti, da je Svet v prvotnih zavrnilnih odločbah sam opozoril na obstoj dokumentov iz tretjih

držav. Najprej je Svet navedel izjemo, ki jo je uporabil v zvezi s tem, to je člen 9(3) Uredbe št. 1049/2001. Potem je podal obe merili za uporabo te izjeme. Prvič, Svet je posredno, vendar nujno zavzel stališče, da so zadevni dokumenti dokumenti občutljive narave. Ta element se zdi razumljiv in ga je mogoče preveriti z vidika konteksta, v katerem se pojavlja, zlasti glede na uvrstitev zadevnih dokumentov pod „CONFIDENTIEL EU". Drugič, Svet je navedel, da se je posvetoval z zadevnimi organi in uradno zabeležil, da nasprotujejo kakršnemu koli razkritju njihovega imena.

65 Kljub sorazmerno kratki obrazložitvi prve zavrnilne odločbe (dve strani) je tožeča stranka lahko v celoti razumela razloge za izrečene zavrnitve in je tudi Sodišče prve stopnje lahko opravilo nadzor. Svet je torej pravilno obrazložil navedene odločbe.

66 Zato je treba drugi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Prvi tožbeni razlog: kršitev pravice do dostopa do dokumentov

Trditve strank

67 S prvim tožbenim razlogom tožeča stranka zatrjuje, da je Svet kršil člen 1, drugi odstavek, EU, člen 6(1) EU, člen 255 ES ter člen 4(1)(a) in (6) in člen 9(3) Uredbe št. 1049/2001. S prvim delom tožbenega razloga tožeča stranka trdi, da Svet ni nikoli konkretno pretehtal vprašanja, ali bi razkritje zahtevanih informacij lahko škodilo javnemu interesu. Kratke in zelo splošne obrazložitve v zvezi s tem po njenem mnenju niso v skladu z načelom ozke razlage izjem glede pravice do dostopa

do dokumentov, kot izhaja iz člena 255 ES in Uredbe št. 1049/2001. Tožeča stranka bi morala imeti pravico poznati razloge za vključitev na sporni seznam, in ti razlogi se ne bi smeli obravnavati tako, kot da ogrožajo javno varnost. Samo dejstvo, da so tretje države vključene v dejavnosti institucij, ne bi smelo biti dovolj za to, da institucije opravičujejo zavrnitev z varstvom mednarodnih odnosov. Svet naj bi kršil obveznost, da pretehta svoje interese in interese tožeče stranke.

68 Z drugim delom tega tožbenega razloga tožeča stranka meni, da bi se lahko tipska obrazložitev Sveta za zavrnitev delnega dostopa do dokumentov stalno ponavljala v vseh odločbah o zavrnitvi take vrste dostopa. V tem primeru Svet ni resno pretehtal možnosti za odobritev delnega dostopa.

69 S tretjim delom tožbenega razloga tožeča stranka zatrjuje, da ozka razlaga „pravila o izdajateljstvu" pomeni, da mora Svet navesti imena izdajateljev omenjenih dokumentov in vrsto zadevnih dokumentov, da bi ji s tem omogočil predložitev prošnje za dostop pri teh izdajateljih.

70 Svet najprej opozarja na posebna pravila iz člena 9(2) Uredbe št. 1049/2001 za „dokumente občutljive narave". V tem primeru naj bi boj proti terorizmu zahteval skrajno previdno obravnavo. Svet opisuje postopek obravnave prošnje za dostop do te vrste dokumenta, kar kaže, da sta bili prošnji za dostop in delni dostop predmet konkretnega preverjanja. Svet navaja, da so bile zavrnilne odločbe sprejete soglasno. Tožeča stranka naj v tem primeru ne bi dokazala očitne napake pri presoji. Zavrnitev dostopa na podlagi člena 4(1) Uredbe št. 1049/2001 naj ne bi zahtevala

upoštevanja položaja prosilca in torej tudi ne tehtanja interesov. Kar zadeva pravilo o izdajateljstvu, Svet opozarja, da ima organ, ki je ustvaril dokument, označen kot dokument občutljive narave, celovit nadzor nad tem dokumentom, vključno z informacijo, ki se nanaša na sam obstoj tega dokumenta.

Presoja Sodišča prve stopnje

— Izjeme v zvezi z javnim interesom

71 Najprej je treba poudariti, da Svetu v okviru izjem iz člena 4(1)(a) Uredbe št. 1049/2001 ni bilo treba upoštevati posebnega interesa tožeče stranke, da pridobi zahtevane dokumente (glej točki 52 in 54 zgoraj).

72 Treba je pripomniti, da se zahtevani dokument, to je zapisnik 13 441/02, nanaša na Sklep 2002/848. Ker ta sklep spada neposredno na področje boja proti terorizmu, zahtevani dokument, ki je njegova podlaga, očitno spada v isto kategorijo.

73 Poleg tega je treba ugotoviti, da je zahtevani dokument označen s „CONFIDENTIEL EU". Zaradi tega spada med dokumente občutljive narave, katerih obravnava je določena v členu 9 Uredbe št. 1049/2001. Čeprav ta oznaka potrjuje naravo zahtevanega dokumenta in določa zanj posebno obravnavo, ne more sama po sebi upravičiti uporabe razlogov za zavrnitev iz člena 4(1) Uredbe št. 1049/2001.

74 Prvič, glede varstva javnega interesa, kar zadeva javno varnost, je treba ugotoviti, da je zahtevani dokument dejansko povezan s tem področjem, ker je bil skladno s samo prošnjo za dostop podlaga za sklep, ki opredeljuje osebe, skupine ali subjekte, osumljene terorizma.

75 Okoliščina, da zahtevani dokument zadeva javno varnost, sama po sebi ne zadošča, da bi upravičila uporabo navedene izjeme (glej po analogiji zgoraj v točki 51 navedeno sodbo Denkavit Nederland proti Komisiji, točka 45).

76 Sodišče prve stopnje mora torej preveriti, ali je v tem primeru Svet zagrešil očitno napako pri presoji, ko je ocenil, da razkritje zahtevanega dokumenta lahko ogrozi varstvo zadevnega javnega interesa.

77 Glede tega je treba priznati, da se zaradi učinkovitosti boja proti terorizmu zahteva, da informacije javnih organov o osebah ali subjektih, osumljenih terorizma, ostanejo tajne, da te informacije ohranijo svojo upoštevnost in omogočijo učinkovito delo. Razkritje zahtevanega dokumenta javnosti bi torej nujno ogrozilo javni interes, kar zadeva javno varnost. Razlikovanje, ki ga predlaga tožeča stranka, med strateškimi informacijami in informacijami, ki se nanašajo nanjo osebno, zato ni dopustno. Vsaka osebna informacija naj bi namreč nujno razkrila nekatere strateške vidike boja proti terorizmu, kot so viri informacij, vrsta informacij ali stopnja nadzora oseb, ki so osumljene terorizma.

78 Svet torej ni storil očitne napake pri presoji, ko je zavrnil dostop do zapisnika 13 441/02 iz razlogov javne varnosti.

79 Drugič, glede varstva javnega interesa, kar zadeva mednarodne odnose, je očitno, v smislu Sklepa 2002/848 in Uredbe št. 2580/2001, da njegov cilj, to je boj proti terorizmu, spada v okvir mednarodnih ukrepov, ki izhajajo iz Resolucije 1373 (2001) Varnostnega sveta Združenih narodov z dne 28. septembra 2001. V okviru tega globalnega ukrepanja so države pozvane k sodelovanju. Elementi tega mednarodnega sodelovanja se torej zelo verjetno, celo obvezno, pojavljajo v zahtevanem dokumentu. Kakor koli že, tožeča stranka ni izpodbijala dejstva, da so tretje države vključene v sprejetje Sklepa 2002/848. Nasprotno, zaprosila je za razkritje imen teh držav. Iz tega sledi, da zahtevani dokument dejansko spada v okvir izjeme v zvezi z mednarodnimi odnosi.

80 To mednarodno sodelovanje na področju terorizma sloni na zaupanju držav v zaupno obravnavanje informacij, ki so jih države poslale Svetu. Ob upoštevanju narave zahtevanega dokumenta je torej Svet upravičeno menil, da bi razkritje tega dokumenta lahko škodilo položaju Evropske unije v mednarodnem sodelovanju na področju boja proti terorizmu.

81 V zvezi s tem je treba trditev tožeče stranke – v skladu s katero samo dejstvo, da so v dejavnosti institucij vključene tretje države, ne more upravičiti uporabe zadevne izjeme – zavrniti iz zgoraj navedenih razlogov. V nasprotju s tem, na čemer sloni ta trditev, gre pri sodelovanju tretjih držav namreč za izjemno občutljivo področje, to je boj proti terorizmu, ki upravičuje, da tako sodelovanje ostane tajno. Poleg tega je iz sklepa, branega v celoti, razvidno, da so zadevne države celo nasprotovale razkritju svojih imen.

82 Iz tega sledi, da Svet ni storil očitne napake pri presoji, ko je ocenil, da bi razkritje zahtevanega dokumenta lahko ogrozilo javni interes na področju mednarodnih odnosov.

83 Ker tožeča stranka na splošno zatrjuje, da Svet nikoli ni konkretno preučil, ali bi razkritje zahtevanih informacij lahko ogrozilo javni interes, je treba to trditev zavrniti. Prvič, iz prej navedenega sledi, da je Svet upravičeno uporabil izjeme v zvezi z varstvom javnega interesa. Drugič, Svet je opisal, ne da bi tožeča stranka zahtevala preizkus, postopek preučitve prošenj za dostop do dokumentov občutljive narave, po katerem so lahko pooblaščeni uradniki in delegacije držav članic preverile zadevne dokumente in se opredelile glede odgovora, ki ga je treba dati na prošnje za dostop tožeče stranke. Na podlagi tega postopka je Svet soglasno odobril zavrnitev dostopa do zahtevanih dokumentov. Iz tega sledi, da samo dejstvo, ki ga navaja tožeča stranka, da je bila obrazložitev kratka, ne pomeni, da je bilo konkretno preverjanje Sveta pomanjkljivo.

84 Ker tožeča stranka zatrjuje, da kratkost in tipskost obrazložitve, ki ji je bila predložena v zvezi s tem, pomenita dokaz o pomanjkljivem konkretnem preverjanju, je treba to trditev prav tako zavrniti. Res je, da se zdi obrazložitev o tej točki skoraj enaka v prvi in drugi zavrnilni odločbi. Vendar je treba upoštevati dejstvo, da včasih ni mogoče navesti razlogov, ki upravičujejo zavrnitev dostopa do posameznega dokumenta, ali v tem primeru do posameznega dela informacij iz dokumentov, brez razkritja vsebine tega dokumenta ali bistvenega elementa dokumenta, zaradi česar bistveni namen izjeme ne bi bil dosežen (glej v tem smislu zgoraj v točki 51 navedeno sodbo WWF UK proti Komisiji, točka 65). V tem primeru bi lahko popolnejši in natančnejši prikaz vsebine zahtevanega dokumenta, ker ga zajemajo izjeme v zvezi z javnim interesom na področju javne varnosti in mednarodnih odnosov, ogrozil zaupnost informacij, ki naj bi na podlagi teh izjem ostale tajne.

85 Zato je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavrniti.

— Delni dostop

86 Tožeča stranka zatrjuje, da Svet dejansko ni preučil možnosti delnega dostopa do zahtevanega dokumenta.

87 Sodišče prve stopnje ugotavlja, prvič, da iz prve zavrnilne odločbe izhaja, da je Svet dejansko preučil možnost delnega dostopa do zahtevanih dokumentov. Brez resnih nasprotnih dokazov je treba v tem smislu domnevati, da je trditev Sveta v izpodbijanem sklepu zakonita (v zvezi s tem glej sodno prakso v točki 29 zgoraj).

88 Drugič, kratkost in tipskost obrazložitve, ki jo v zvezi s tem vsebuje prva zavrnilna odločba, naj ne bi mogla biti dokazilo o pomanjkanju konkretne preučitve. Obrazložitev se gotovo tudi v tem primeru zdi skoraj enaka v prvi in drugi zavrnilni odločbi. V tem primeru bi popolnejši in natančnejši prikaz vsebine zahtevanega dokumenta, zaradi dejstva, da so vsi deli dokumenta zajeti v navedenih izjemah, ogrozil zaupnost informacij, ki naj bi na podlagi teh izjem ostale tajne.

89 Posledično je treba drugi del prvega tožbenega razloga zavrniti.

— Razkritje imen držav izdajateljic določenih dokumentov

90 Tožeča stranka v bistvu zatrjuje, da ozka razlaga pravila o izdajateljstvu pomeni, da mora Svet navesti imena tretjih držav, ki so predložile dokumente v zvezi s Sklepom

2002/848, in tudi vrsto teh dokumentov, da bi ji omogočil predložitev prošnje za dostop pri njihovih izdajateljicah.

91 Najprej je treba pripomniti, da trditve tožeče stranke v bistvu temeljijo na prejšnji sodni praksi v zvezi z etičnim kodeksom z dne 6. decembra 1993 o dostopu javnosti do dokumentov Sveta in Komisije (UL L 340, str. 41, v nadaljevanju: etični kodeks), sprejetim s Sklepom Sveta 93/731/ES z dne 20. decembra 1993 o dostopu javnosti do dokumentov Sveta (UL L 340, str. 43) in s Sklepom Komisije 94/90/ESPJ, ES, Euratom z dne 8. februarja 1994 o dostopu javnosti do dokumentov Komisije (UL L 46, str. 58).

92 Na podlagi tega etičnega kodeksa je bilo treba, če je bila izdajateljica dokumenta institucije tretja oseba, prošnjo za dostop nasloviti neposredno na to osebo. Sodišče je iz tega sklepalo, da mora institucija prosilcu razkriti izdajatelja dokumenta, da lahko prosilec neposredno naslovi prošnjo nanj (zgoraj v točki 59 navedena sodba Interporc proti Komisiji, točka 49).

93 V skladu s členom 4(4) in (5) Uredbe št. 1049/2001 pa se mora zadevna institucija sama posvetovati s tretjim izdajateljem, razen če ni samo po sebi umevno, da je odgovor na prošnjo za dostop pritrdilen ali nikalen. Države članice lahko zahtevajo, da se upošteva njihovo soglasje.

94 Pravilo o izdajateljstvu, kakršno je bilo navedeno v etičnem kodeksu, se je torej z Uredbo št. 1049/2001 temeljito spremenilo. Iz tega sledi, da je ime izdajatelja dosti manj pomembno kot po prejšnjem sistemu.

95 Poleg tega je za dokumente občutljive narave v členu 9(3) Uredbe št. 1049/2001 določeno, da se ti dokumenti „vpišejo v register ali objavijo samo s privolitvijo tistega, ki jih je ustvaril". Treba je torej ugotoviti, da za dokumente občutljive narave velja sistem izjem, katerega cilj je očitno zagotovitev tajnosti njihove vsebine, kakor tudi njihovega obstoja.

96 Svetu zato ni bilo treba razkriti zadevnih dokumentov, katerih izdajateljice so države in se nanašajo na sprejeti Sklep 2002/848, niti imen izdajateljic, ker so, prvič, ti dokumenti dokumenti občutljive narave in, drugič, ker so države izdajateljice zavrnile njihovo razkritje.

97 Treba je tudi ugotoviti, da tožeča stranka ne izpodbija zakonske podlage, na katero se sklicuje Svet, to je člen 9(3) Uredbe št. 1049/2001, kar pomeni, da se zadevni dokumenti obravnavajo kot dokumenti občutljive narave, niti dejstva, da je Svet pridobil negativno mnenje držav izdajateljic zadevnih dokumentov.

98 Natančneje povedano, ni dvoma, da so zadevni dokumenti dokumenti občutljive narave. Prvič, zapisnik s seje Coreperja, na kateri so bili dokumenti obravnavani, je bil označen s „CONFIDENTIEL EU", kot je določeno v členu 9(1) Uredbe št. 1049/2001. Iz tega sledi, da se tudi ti dokumenti *a priori* razvrščajo enako. Drugič, dokumenti, ki so jih predložile tretje države zaradi boja proti terorizmu, niso mogli biti razvrščeni drugače, razen z izrecnim privoljenjem, ki pa ga v tem primeru ni bilo. Ob upoštevanju domneve zakonitosti za vse izjave institucij je treba poleg tega opozoriti, da tožeča stranka ni navedla nobenega dokazila, da je izjava Sveta – v skladu s katero naj bi tožeča stranka dobila negativno mnenje zadevnih držav – nepravilna.

99 Svet je torej upravičeno zavrnil razkritje zadevnih dokumentov, vključno z imeni njihovih izdajateljic.

100 Posledično je treba zavrniti tretji del prvega tožbenega razloga.

101 Iz vsega navedenega sledi, da je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

102 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeča stranka s svojim zahtevkom ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov v skladu s predlogi Sveta.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (drugi senat)

razsodilo:

1. Tožbi v zadevah T-110/03 in T-150/03 se zavrneta kot neutemeljeni.

2. **Tožba v zadevi T-405/03 se delno zavrže kot nedopustna, v ostalem delu pa se zavrne kot neutemeljena.**

3. **Tožeči stranki se naloži plačilo stroškov v zadevah T-110/03, T-150/03 in T-405/03.**

Pirrung Forwood Papasavvas

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 26. aprila 2005.

Sodni tajnik

H. Jung

Predsednik

J. Pirrung

Stvarno kazalo

Pravni okvir in dejansko stanje ..... II - 1433

Postopek in predlogi strank ..... II - 1437

Pravo ..... II - 1438

1. Obseg tožb ..... II - 1438

2. Tožba v zadevi T-405/03 ..... II - 1442

3. Tožba v zadevi T-150/03 ..... II - 1444

4. Tožba v zadevi T-110/03 ..... II - 1446

Obseg nadzora nad zakonitostjo ..... II - 1446

Tretji tožbeni razlog: kršitev splošnih pravnih načel v zvezi s pravicami obrambe II - 1448

Trditve strank ..... II - 1448

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 1448

Drugi tožbeni razlog: pomanjkanje obrazložitve ..... II - 1450

Trditve strank ..... II - 1450

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 1451

Prvi tožbeni razlog: kršitev pravice do dostopa do dokumentov ..... II - 1453

Trditve strank ..... II - 1453

Presoja Sodišča prve stopnje ..... II - 1455

— Izjeme v zvezi z javnim interesom ..... II - 1455

— Delni dostop ..... II - 1459

— Razkritje imen držav izdajateljic določenih dokumentov ..... II - 1459

Stroški ..... II - 1462